



Ε Ε Υ Τ Ε Ρ Ι Ή ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 84.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. 4'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ, THN 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1851.

TO
ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΝ ΚΟΜΒΟΛΟΓΙΟΝ.
HTOI
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΕΤΗ.

‘Η έορτάσιμος ήμέρα τῶν γάμων τοῦ μαρκεσίου Δέ-Δουσδά, τοῦ πάππου μου, μετὰ τῆς χαριέσσοντος Μαρίας Δ'-Ανγλάνθ ὑπῆρξε πλήρης χαρᾶς. Ἀμφότεροι ἦσαν πλούσιοι, καὶ ἀφωιώμενοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ πάντα δὲ προεμήνυον τὴν εὐδαιμονίαν των, καὶ ἐπέφερον Ψυχίκην ἀγαλλίασιν πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νεανικοῦ ζεύγους, συναθροισθέντας διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς εὐχάς των. Καὶ ἐν τούτοις! φεῦ! ἡ γλυκεῖα αὐτῇ ἐλπίς ὑπῆρξεν ἀπατηλή! Ολεθρία τις πρόδρομος ἔμελλε νὰ δηλητηριάσῃ ἔλους τούτους τοὺς δεσμούς καὶ νὰ καταστρέψῃ ἀνθούσαν ἔτι τὴν χαρίεσσαν μαρκεσίαν, ἀλλ' ἀς μὴ προλαμβάνωμεν τὰ γεγονότα.

Ο μαρκέσιος δέ-Δουσδά προσέφερεν ἀπειρα δῶρα πολύτιμα πρὸς τὴν νέαν του σύζυγον. Τὰ κοσμήματα, αἱ δαντέλλαι καὶ τὰ ὑφάσματα ἐπεστόλιζαν μετὰ μεγαλοπρεπείας τὰ ἐπιτηλα τοῦ μεγάρου των. Οὐ-ἐν δρμως ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν τόσον ὡραῖον, δισον αὐτῇ,

τὴν δοποίαν ἔλατρευεν, ἡ δὲ μαρκεσία τὰ πάντα ἔδέχετο μετ' ἀδιαφορίας, διότι τίποτε δὲν ἤδυνατο νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της.

— Μαρία μου, λέγει ἡμέραν τινα δ πάππος μου πρὸς τὴν ὡραίαν συμβίαν του, ίδου εἰς μὴν ἀρότου εἴμεθα ἡνωμένοι, καὶ θέλω ηδη νὰ σὲ δώσω προσφέλες τι ἐνύμημα διὰ νὰ ἔορτάσωμεν τοὺς εὐτυχεῖς ἡμῶν γάμους, τὸ κομβολόγιον τῆς μητρός μου, πρὸς τὸ δοποίον τρέφω μέγιστον σέβας. Διὰ τοῦτο καὶ σὲ τὸ προσφέρω. Κράτει το πάντοτε, προσφέλης μου φίλη, ἐπειδὴ περιέχει ἀνεκτίμητον ἀξίαν δὲν ἔμε, δχ! ἐκ τῆς πλουσιότητος τῶν ἀδαμάντων τὰ δοπιὰ τὸ συγκροτοῦν, ἀλλ' ἐκ τῆς ίδεας διτὶ ἔρχεται ἀπὸ τοὺς προπάτοράς μου νομίζω διτὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου μας συνέσται μετ' αὐτοῦ. Μή τὸ κακομεταχειρισθῆς λοιπὸν ποτὲ, σὲ δρκίζω ἀλλως, θέλεις μὲ προξενήσεις ἀληθῆ λύπην, καὶ μ' ἀποδεῖξεις διτὶ οὐδὲν ἐνδιαφέρον λαμβάνεις εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ τοῦτο εἶναι ξανδὸν νὰ διαβρήσῃ τὴν καρδίαν μου.

— Η Μαρία ὑπεσχέθη εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ προσεέρηῃ ίσον σέβας καὶ ίσην λατρείαν πρὸς τὸ περίδεξον ἐνύμημα τῆς εὐγενοῦς του οἰκογενείας, καὶ τυλίξασα αὐτὸ μετὰ χάριτος διως μαργευτικῆς περὶ τὸν λευκότατον καὶ εὐώδη λαιμόν της, διμοιον μὲ τὸν τοῦ κύκνου, ὕδωσεν γὰ μὴ χωρισθῆ οὐδέποτε ἀπ' αὐτοῦ.

Ολίγας ήμέρας μετά τούς γάμους, δόκιμος δὲ Λουδούσα ἐπανήλθεν εἰς Βερσαλλίας καὶ παρουσιάσει τὴν νέαν σύζυγόν του εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ ώραιότης, τὸ πνεῦμα, τὰ προτερήματα, αἱ χάριτές της, καὶ πέδον πάντων ἡ ἀπειρος ἀγαθότης, τὴν δόπιαν ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ἡ ώραία καὶ ἀγαθὴ βασιλισσα Μαρία Ἀντωνία, ἐπέφερον ἀμέσως μέγα ἀποτέλεσμα, καὶ ἡ κυρία δὲ-Λουδούσα ἐλάμβανε μέρος εἰς δλας τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς καὶ τὰς ιδιωτικὰς συναθροίσεις. Κατ’ ἀρχὰς δὲ μαρκέσιος ἐνόμισεν ἐαυτὸν ἐντυχῆ διὰ τὸ θρίαμβον ἐκείνης, δην ἐλάττρευεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἡσθάνθη γεννώμενον ἐν τῇ ψυχῇ του αἰσθημά τι σκληρὸν καὶ δλέθριον τὸν κατεβασάντες τρομερὰ ζηλοτυπία, ήτις τοῦ διέσπα τὴν καρδίαν διὰ τῶν φαρμακερῶν της δύναμων.

Μόλον δέ τοι αὐτὸς ἡθέλησε νὰ ὑποκρύψῃ τὰς ἀγάνιας του, ἡ Μαρία δύμας, τῆς δόπιας ποσῶς δὲν εἶχεν ἀλλοιωθῆ ὁ ἔρως, ἐννόησεν ἀμέσως τὴν κακὴν διάθεσιν, τὴν δόπιαν συνηθάνετο ὁ σύζυγός της καὶ διὰ τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου διαγνωστικοῦ, κοινοῦ εἰς πᾶσαν ἔρωσαν γυναικα, ἐμάντυεν εὐκόλως τὰς αἰτίας, καὶ διὰ νὰ τὰς διαλύσῃ, ἀπεσύρθη πάραυτα ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου κόσμου, διτις διὰ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν εἶχε θέλει. Καὶ ὡς ποδόφατις τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἀπομακρύνοντας της, ὑπῆρξεν ἡ ὑγεία της. Βέβητσαν νὰ καταστρέψουν τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀπόφασιν τῆς μαρκέσιας, διότι εἰ λάρμαποντες δρθαλμοὶ της, αἱ ροδόχροοι παρειαὶ της καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ χαρίεντα ὑπομειδῶντα δεῖποτε γειλὴ της πατέψευδον τοὺς λόγους της. Ἐλλ’ αὐτῇ ἐπέμενε καὶ οὕτω πᾶς τις ἀπεμακρύνετο, λησμονῶν καὶ τὴν κατάλειστον ἐκείνην γυναικα, καὶ τὰς ιδιοτροπίας της, ὡς τὰς ὠνόματάν.

Ἡ κυρία δὲ-Λουδούσα ἦτο μὲν πάντοτε μαρκάριαν τοῦ κόσμου, δὲν ἔζη δύμας κατάμονος μετά τοῦ μαρκεσίου, ἀλλ’ εἴχε διατηρήσει σχέσεις τινὰς ἀξιοτίμους, διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν προτερημάτων τῶν δόπιων παρέρχονται ὕραι τινὲς εὐχαρίστως. Καθ’ ἐσπέραν λοιπὸν συνηθροίζεντο εἰς τὴν αἰθουσάν της, καὶ αἱ συνδιαλέξεις των ἥσαν σπουδαῖαι ἄμπα καὶ εὐάρεστοι διότι δ μαρκέσιος, εὐτυχῆς διὰ τὸν τρόπον τοῦ βίου τῆς νέας αὐτοῦ συντρόφου, προσεπάθει νὰ προσφέρεται φιλοφρόνως εἰς τὴν σικίαν του, μὲ πνεῦμα καὶ χάριν τοσαύτην, ὥστε προσήλκυε καὶ εὐχαρίστει τοὺς φίλους του.

Καὶ μάλιστα, ὡς ἦτο τότε ἐν χρήσει, ἡ κυρία δὲ-Λουδούσα ἐδέχετο εἰς τὸ ιδιαιτέρον της δωματίου. Τοῦτο δὲ ἐγίνετο μόνον διὰ τοὺς ποιητὰς, τοὺς φιλαρέσκους ἵερεῖς (coquets abbâs) τῆς αὐλῆς, ἡ δὲ ἄλλους τινὰς πνευματώδεις, διασκεδάζοντας τὴν μαρκέσιαν μὲ τὰς ίστορίας των, τὰ ζαχαρωτὰ των, μὴ φέροντας δὲ, κατ’ οὐδένα λόγον. ὑπεψίας εἰς τὸν εὐγενῆ μου πάτπον.

Ἐξων λοιπὸν εὐτυχῶς καὶ ἡσύχως εἰς τὸν οἶκον δὲ-Λουδούσα, δὲ τοιαύτην τις δλας μηδαμινὸν κατ’ ἐπιφάνειαν, ἤρχετο γὰρ φέρη τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν θάνατον.

Ο μαρκέσιος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ δοσιποριαν τινά. Ἀλλοτε αἱ δοσιπορίαι δὲν ἤσαν, ὡς σῆμαρον, δὲ μεταφέρεται τις ἀνενοχλήτως, χάρις εἰς τὸν ἀτμόν. Τότε ἥτο τὶ σεβαρόν! Καὶ πολλοὶ ἐκείνων τὴν διεθήκην των πρὶν ἀναχωρήσουν διὰ τὸ Ρουάν, ἡ διὰ τὸ Ἀδρ. Ὁ προσωπικὸς φόδος δὲν διετάραττε τόσον τὴν ψυχὴν τοῦ πάππου μου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς

ἀναχωρήσεώς του, δὲ ἐνηγκαλίζετο τρυφερῶς τὴν σύζυγον, τὴν δοπιάν ἐλάτρευεν ἀλλ’ ἀπαίσιόν τι προσιθημα, κατέτηκε τὸ πνεῦμα του. Ἡ Μαρία συνηθάνετο ἐπίσης τὴν ὄλεθρίαν ταύτην ἐντύπωσιν, καὶ μὲ χεῖρας ἡνωμένας, μὲ πρόσωπον δακρύζεντον, παρεκάλει τὸν μαρκέσιον νὰ τὴν παραλάβῃ μεθ’ αὐτοῦ· εὗτος τὸ ἐπειθύμει τὰ μέγιστα, ἀλλ’ ἡ ἐπισφαλῆς εἰσέτη ὑγεία τῆς προσφίλοις του συμβίας, ὡς ἐκ τῆς γεννέσεως ὡραίου τέκνου, τοῦ δόπιου εἰχε γείνει πρὸ διλίγου εὐτυχῆς μήτηρ. δὲν ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ δόσιπορίαν ἐπαχθῆ καὶ κοπώδη ὥφειλον λοιπὸν νὰ χωρίσθωσι!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκεσίου, τίποτε δὲν προσέθεσεν εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνησυχίαν τὴν δοπιάν εἰχε προαισθανθῆ ἡ μάρμη μου ἀπεγαντίας μάλιστα, τὰ πάντα ἔτεινον πρὸς ἐξάλειψιν ταύτης, διότι καθεκάστην ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ τοῦ προσφίλοις της συζύγου. Οθεν, ἡ ἐπαχθῆς ἐκείνη ἐνύπωσις εἶχε σχεδὸν ἐντελῶς ἐκλείψει ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἡ δὲ φιαδρότης καὶ ἡ ἐλπὶς ἐπανήρχοντο μὲ δλας αὐτῶν τὰς εὐφροσύνους γοητείας, δὲ ταίαν τινὰ παρατηρεῖ μὲ ἀπελπισίαν διτις τὸ κομβολόγιον της εἶχεν ἐκλείψει! Καθ’ ἐσπέραν κατακλινομένη, ἡ Κ. δὲ-Λουδούσα ἀργήρει ἀπὸ τὸν λαιρόν της τὸ πολύτιμον τούτο κομβολόγιον, καὶ δὲν τὸ ἐπανέθετεν, εἰημὴ ἀροῦ ἐτελείωντες τὴν ἐνδυμασίαν της. Κατ’ αὐτὸν λοιπὸν τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα βεβαίως ἀνηρπάγη.

Ἐκαμεν τὰς δραστηριωτέρας ἔρευνας καθ’ ἔλην τὴν σικίαν· εἰ πηγέται, εἰ προμηθευταὶ καὶ πάντες ἡρωτήθησαν, δισεὶ ἥτον πιθανὸν διτις ἥλθαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς παραδέξου ἐκλείψεως τοῦ κομβολογίου. Ἀλλὰ πᾶσα προσπάθεια ἀπέβη ματαια, πᾶσα ἔρευνα ἀνωφελῆς! Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὰ ἴχυν τὸ ἀρπαγέντος βαρυτίμου κοσμήματος.

Μὴ ἀμφιβάλλοιςα τότε πλέον, διτις κλοπὴ τις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν σικίαν της, ἥτοι μάσθη νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν Κ. Δ’-Ἀργεντών, σπως οὔτος βάλη εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀστυνομίαν, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου τούτου. Καὶ διὰ νὰ τὴν συνδεύσῃ, ἐκάλεσεν μίαν τῶν γυναικῶν της, πρὸς τὴν δοπιάν εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

— Ἡ Κυρία μαρκέσια είναι βεβαία διτις θέλει εἴχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Κ. Δ’-Ἀργεντών ἐκεῖνο τὸ δόπιον σκοπεύει νὰ τὸν ζητήσῃ; λέγει ἡ Ιουστίνα· — καὶ τοιεῦτον ὄνομα ἔφερεν ἡ θαλαμηπόλεις αὐτῇ. — Καὶ διακοινώνουσα τὴν ἀρπαγήν ταύτην, δὲν φεύγειται μήπως πᾶσα ἀπόδοσις καταστῇ ἀδύνατος;

— Καὶ πρὸς ποιὸν λοιπὸν θέλεις νὰ διευθυγθῶ; ἐφωτῆ ματ’ ἀνυπομονησίας ἡ Κ. Δὲ-Λουδούσα.

— Ἡ Ιουστίνα ὑπεμειδίασε μὲ ῦρος τι μυστηριώδες. — Όμιλης λοιπὸν, ἐπανέλαβε ζωηρῶς ἡ μαρκέσια, ήτις παρετήρησε τὸ ὑπεμειδίαμα ἐκεῖνο· τῇ ἀληθείᾳ δεικνύεις διτις γνωρίζεις πλειότερον τοῦ δόπιου θέλεις γὰ εἰπῆς.

— Κατὰ δυστυχίαν, κυρία, τίποτε δὲν γνωρίζω περὶ τοῦ κομβολογίου σας, ἀπαντᾷ ἡ Ιουστίνα. Ἀλλ’ ἥκουσα νὰ δημιοῦν περὶ ἑνὸς ἐρημίτου, εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεδῶν, διτις γνωρίζει πλέον παρ’ ὃσα δ. Κ. Δ’-Ἀργεντών καὶ σύμπασα ἡ ἀστυνομία, καὶ ἐὰν εἴχα τὴν τιμὴν νὰ ἥμαινε ἐγὼ κυρία μαρκέσια, ἥθελα προτιμήσει νὰ συμβούλευθῶ τὸν μάγον τούτον, τὸν πάντων εἰδήμογυν.

‘Η μάμυη μου, δυσειδαίμων ως ήσαν τότε πάντες, ήρωτησε μετά περιεργείας την Ἰουστίναν, τίς ήτον κύριος περὶ οὐ τῇ ώμιλει. Αὕτη δὲ ἔξηκολούθει νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀξίαν.

— ‘Αλλοίσιμον! τὴν λέγει ή Κ. Δὲ Λουδού, ἀφοῦ ἤκουσε τὰς θυμασίας ταύτας δηγήσεις τῆς Ἰουστίνης. Πῶς θέλεις ἐγώ, ή μαρκεσία Δὲ-Λουδού, νὰ διατρέξω τὰ δάση διὰ νὰ συμβουλευθῶ τοιούτον ἄνθρωπον; ‘Ας μὴ συλλογικῶμεθα πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ, ως λέγεις, δὲν θὰ θελήσει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, διὰ τοῦ προσφερθῆ συνάδευσέ με λοιπὸν πρὸς τὸν Κ. Δ. Ἀ-Ἀργενών, ἀντὶ νὰ μὲ δηγήσαι διὰ μὲ ἐπιφέρει λύπας.

— Καὶ διατί, ή Κ. μαρκεσία δὲν τολμᾶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν μάγον τοῦτον; ἐρωτᾷ ή θεραπαινὶς παρειαγόντα τὴν αὐτὴν δμιλίαν, ‘δὲν εἶναι ἐλευθέρα καὶ κυρία τῶν πράξεών της δλῶν;

·Η. Κ. Δὲ-Λουδού ἀφοῖς στεναγμόν.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε, τὴν λέγει, πόσον ὑποπτος εἶναι διαμάρκεσίος καὶ πόσον εὔκόλως ἀπατᾶται;

— ‘Αλλὰ τίς θέλει τὸ εἴπει εἰς αὐτὸν, κυρία; πῶς θέλει τὸ μάθει;

‘Απὸ ἔλον τὸν κόσμον, ἀπαντᾷ ή μάμυη, καταπῶσα διὰ τοῦ μικροῦ ποδός της τὴν γῆν μὲ ἀνυπομονήσιαν. Ὁμεῖς ως εὐγενεῖς εἰμεθα ἐλεύθεροι; ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τοὺς δποίους παραλείπω, πρῶτοι κατάσκοποι, δὲν εἶναι εἰς ἀκόλουθοί μας;

— Ναί, κυρία γνωρίζω δμως μέσον τι διὰ τοῦ δποίους, καὶ τοὺς ἀκόλουθους, καὶ τοὺς κατασκόπους δυνάμεια ν’ ἀποσύγωμεν

— Ηοῖον; . . . Ποῖον; . . . εἰπέτο ἀμέσως, Ἰουστίνη.

— ‘Η Κ. μαρκεσία ἔλαβεν δριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος Μεδόν;

— Ναί, ναί, . . . ἀπειράκις ναί τὴν διακόπτει ή μάμυη μου, μὲ δρθαλμούς ἀπαστράπτοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ περιέργειαν.

“Ἄς μεταμορφωθῇ λοιπὸν ή Κ. μαρκεσία εἰς ποταπήν ἐργάτιδα, λέγει ή Ἰουστίνη χαμηλῇ τῇ φωνῇ, καθὼς καὶ ἐγώ, καὶ ὅς εἶς ἔξελθωμεν ἐκ τοῦ σίκου αὐριον τὴν πρωίαν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου οὐδεὶς θέλει δυνηθῆ νὰ μάθῃ τὸ τοιοῦτόν μας κίνημα, ἀλλωςτε εἶναι πολὺ ἐπιτετραμμένον, ως δυνάμειν νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ πολυτίμου κομβολογίου, τὸ δποίον δ. Κ. μαρκέσιος ἐσύστησε τόσον εἰς τὴν Κυρίαν.

‘Η μάμυη μου ἔξεπλάγη ἀκούσουσα τὴν παράδοξον ταῦτην πρότασιν τῆς θεραπαινίδος της, ἀλλ’ η:ον νέχ, καὶ ως εἰς πάξαν θυγατέρα τῆς Εὔξης, ή περιέργεια καὶ τὸ ἀπρόσπιτον ἔχουν μέγα θελγητρῶν, κλονισθεῖσα κατὰ μικρὸν ἔπεισθη ἔπειτα διὰ τὰς ἐνστάσεις τῆς Ἰουστίνης, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη, τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, κατὰ τὴν αὐγήν, ή μὲν νὰ ἔξυνήσῃ τὴν κυρίαν της, φέρουσα καὶ τὸ ἔνδυμα τῆς ἐργάτιδος, τὸ δποίον ηθελε προμηθευθῆ, ἀμφότεραι δὲ δμοιομόρφως ἐνδεδυμέναι. ν’ ἀναχωρήσουν πρὸς τὸ δάσος Μεδόν, ἵνα συμβουλευθῶσι τὸν μάγον.

Τὴν ἐπαύριον τὰ πάντα ἐγένοντο καθὼς ἀπεφασίσθησαν, καὶ τὴν πρωίαν, ή Κ. Δὲ-Λουδού καὶ ή Ἰουστίνη, ἀφοῦ λαθραίως ἀρῆκαν τὸ σίκημα, ἀγένε-

σαν εἰς εὐτελὲς ἀμαξίδιον, τὸ δποίον ή ἐπιτηδεία θεραπαινὶς εἶχε συμφωνήσει τὴν προτεραίαν, καὶ μετά τινας ὥρας φθάνουσι τέλος, πόδες τὸ τέρμα τῆς δδοιπορίας των.

Τρέμουσα, εἰσῆλθεν ή μάμυη μου εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μάγου, καλύπην ἐκτισμένην παρὰ τὴν λέγκην δάσους πυκνοτάτου ἀλλ’ ἐνεψυχώθη, βλέπουσα, ἐνώπιόν της, γέροντα ἀξιοσέβαστον, μὲ γενειάδα πιπίουσαν μέγρε τοῦ στήθους του, δστις τὴν χαιρετᾷ μετὰ τρόπου εὐειδάστου.

— Καταδεχθῆτε νὰ καθήσετε, κυρία μαρκεσία, καὶ διατάξετε τὸν δσῦλόν σας, τὴν λέγεις ὁ ἐρημίτης, προσφέρων εἰς αὐτὴν τὸ μόνον κοσμοῦ τὴν σίκιαν του κάθισμα.

Εἰς τὸν λόγους τούτους, ή Κ. Δὲ-Λουδού, κατέπεισε μᾶλλον ή ἐκάλυψεν ἐπὶ τῆς προσφερθῆσης ἔδρας.

— Ἄφοῦ, κύριε, γνωρίζετε τὶς εἰμαί, τῷ λέγεις, δυνηθῆσα νὰ κατευνάσῃ τὴν μεγάλην συγκίνησίν της, γνωρίζετε ἐπίσης καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ἐποίον γλ. Οα!

‘Ο ἐρημίτης ὑπεμειδία.

— Ήδεν ή ἀπάντησις μου, κυρία, τὴν ἀπογρίνεται θέτουσα ἐνώπιον της μεγάλον τινὰ καθρέπτην. Καὶ αὕτη μόλις ἡδυνήθη νὰ ρίψῃ ἐπ’ αὐτοῦ τοὺς δρυαλμούς, καὶ ἔξεβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, τρόμου καὶ θυμασμοῦ ἐντὸς τοῦ καθρέπτου ἀπεικονίζετο αὕτη ηδία κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνδυμασίας της, καὶ ἐνῷ εἰς ἀδβᾶς νέος τῇ ἀναγινώσκει στίχους, εἰς εἰκονομολόγος δρισθέν της τεθειμένος, σύρει μετ’ ἐπιτηδείότης τὸ κομβολόγιον, καὶ τὸ βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Πῶς! ο Κύριος Δορλέ εἶναι δ ἔνοχος! ἀναφωνεῖ ή μαρκεσία, ἀρήσασα τὴν κεφαλήν της νὰ καταπέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της. ώσανεὶ ἐπαναρρέῃ τὸ ἀπολεσθέν της πνεῦμα. Ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς, δτε ἀνύψωσε τὰ ὅμματα διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην σκηνὴν, τὸ πᾶν ητο κεταβεβλημένον ἐντὸς τοῦ κατέπτρου.

Δὲν παριστάνετο πλέον δ κοιτανίσκος της, ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τοῦ εἰκονομολόγου, δπου οὗτος περιέκλειεν ἐντὸς πλευσιωτάτου κιβωτίου μικρὰν θήκην ἐκ δέρματος ρίγης (galuchat) περιέχουσαν τὸ κλωπιμάριον.

— Τὶς εἰσθε λοιπὸν, ὦ Θεέ! ἐτραύλισεν ή μάμυη μου, κατάψυχος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ ἡπίτευσα περίφοβον βλέμμα ἐπὶ τοῦ γέροντος, μένοντος ἀπέναντι της, σοβαροῦ καὶ ἀταράχου καθηρᾶς ή εἰμαρμένη. — Τὶς εἰσθε; Σεῖς, εἰς τὸν δποίον τὰ πάντα εἶναι γνωστά, δστις μαγευέστε καὶ τὰς μυστηριώδεστέρας πράξεις;

— Τί σας μέλλει τὶς εἰμαί, κυρία, τὴν ἀποχρίνεται μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς δ ἐρημίτης: εἰμαί ἐκεῖνος τὸν δποίον ἐξηγούσετε, διότι σας ἔφενέρωσα διὰ τὸ ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθητε τόσον. Αὕτη σας ἀρεῖ ἀλλ’ ἔξηκολούθησε, πρέπει νὰ ὀξισθῆτε πρὶν ἢ ἔξελθητε ἐντεῦθεν διὰ δρεπλετε νὰ σιωπήσετε εἰς πάντας, τὴν ἐκδούλευσιν τὴν δποίων σας ἔκμαρα. Εἰς πάντας. — μὲ ἀκούετε, κυρία: διότι ἔνα λόγον ἔσαν εἰπῆτε. ἔνα μόνον, ἐξ δσων συνέδησαν ἐντούθια, θέλετε ἀποθάνει: δικτὸν ήμέρας

μετά τὴν ἀδιακρίσιν, τὴν ἐποίαν ἡθέλετε πράξει, καὶ τοῦτο, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥ. αν πρὸς ὥραν, στιγμὴν πρὸς στιγμήν.

Ἡ μάμμη μου, νεκρὰ μᾶλλον ἡ ζῶσα, ὡμοσε τοῦτο, καὶ δώσασα εἰς τὸν γέροντα πασόντα τινὰ χρημάτων, τὸ ἐποία ἐπὶ τούτῳ ἐκόμισε μεθ' ἔσυτῆς, ἀπῆλθε, καὶ εὗρε τὴν πιστήν της Ἰουστίνην περιμένουσαν παρὰ τὴν θύραν. Ὁ ζωογόνος ἀήρ ἐπινέφερε τῆς μαρκεσίας τὰς δυνάμεις, τῶν ὅποιων τὴν εἶχε στερήσει διτρόμος καὶ ὑποκρύπτουσα τὴν ταραχήν της, ἀνέθη εἰς τὴν ἄμμαξαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκόν της ἐπίσης μυστικῶς καὶ εὐτυχῶς ὡς εἶχεν ἐξέλθει.

Ἄκολοθως ἐνδυθεῖσα ἡ Κ. δὲ Λουδοὺς ἔξηλθε, συνοδευμένη ἐπίσης παρὰ τῆς Ἰουστίνης, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν σίκιαν τοῦ Κ. Δορλέ, τοῦ πλουσίου οἰκονομολόγου, τὸν ἐποίην εἴχεν ιδεῖν ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ κατόπτρου. Δὲν ἡθέλησε νὰ προειδοποιήσῃ τὴν ἀφίξιν της, αλλ' εἰσελθοῦσα εἰς τὸ σπουδαστήριον, διποὺ ἐκεῖνος τὴν σιγμήν ταύτην ἐνρίσκετο, ἐπετάχθη ἐκ τῆς χαρᾶς, ιδούσα τὸ αὐτὸν κιβώτιον δὲν ἀμφιβαλεῖ τότε, διὰ τὸ κομβολόγιόν της περιεχοτού ἐκεῖνον. Ἐπροσπάθησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀταραξίαν της.

— Α! Κύριε Δορλέ, τὸν λέγει, κρύπτουσα τὴν ἀμυχανίαν της ὑπὸ μειδιόμα, πολὺ καλάς ἀστείοτης κάμετε, καὶ ἡλθα να σᾶς ἐπιπλήξω διὰ νὰ τὰς παύσητε.

— Καὶ ποίας; κυρία μου! ἀνεφώνησεν δὲ οἰκονομολόγος, τοῦ ὅποιους ἡ ὠχρότης κατακαλύψασα τὰς παρειάς του, ὑπεδείκνυε τὴν ἀνησυχίαν του· ἡ κυρία μαρκεσία, γνωρίζουσα τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας μου, δὲν ἐπρεπε νὰ πιστεύῃ τοὺς λόγους ἐκείνων, σίτινες θέλουν νὰ μὲ βλάψουν.

— Βλάπτε, ἐλάτε, μὴ κάμετε τὸν ἀδιακριτὸν, λέγει ἡ μάμμη μου διακόπτουσα αὐτὸν, καὶ παιζούσα ἀμελῶς μὲ τὸ ἀεριστήριόν της. — Ε! καλά! ιδοὺ ἡ λύσις τοῦ αινίγματος, εἰσθε σεῖς, δοτις ἐκρύψατε τὸ κομβολόγιόν μου!

— Έγω! . . . ἀνεφώνησεν δὲ δυστυχῆς Δορλέ, τοῦ ὅποιου τὸ πρόσωπον κατεβράχη ἀπὸ ιδρῶτα, ἔγω! . . .

— Ναὶ! Σεῖς! . . . τὸν λέγει ἔξαχολουσθοῦσα τὸ μειδιάμα της ἡ μαρκεσία μὴ προσποιεῖσθε διὰ ἐκπλήττεσθε, διότι βλέπετε διὰ ἀνεκάλυψα τὴν πανσυργίαν σας. Ἐνομίσατε διὰ θέλετε μὲ βρασανίσει, δὲν εἴναι ἀληθές; — Ε! λοιπὸν ἀπετύχετε, διότι βλέπετε διὰ δὲν ἔκαμψ αὖλο παρὰ νὰ γελῶ, καὶ διὰ νὰ σᾶς δειξῶ διὰ μικρός μου δάκτυλος μὲ ἐδίδαξεν ἀριστα, θέλω σᾶς δειξεῖς διὰ καὶ τὸ κιβώτιον ἀνεκάλυψα ἐπίσης.

Κ' ἔξαχολουσθα νὰ ὅμιλη, ἡ Κ δὲ Λουδοὺς, ἐσηκώθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κιβώτιον, τὸ ἥγονος, ἔλαβε τὴν μικρὰν θήκην, ἡτις πραγματικῶς ἐνρίσκετο ἐκεῖ, καὶ σύρουσα τὸ κομβολόγιον τὸ ὄποιον περιείχεν, ἔλαμψε βαθυτάτην ὑπόκλισιν εἰς τὸν κατάπληκτον οἰκονομολόγον καὶ ἐπέστρεψε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν της.

Τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψεν δὲ πάππος μου.

Καὶ ἀρχὰς, εὐτυχῆς, διότι ἐπανέθλεπε τὴν προσφιλῆ του Μαριαν, τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τὴν κατεκάλυψε διὰ τῶν τρυφεροτέρων θωπευμάτων ἀλλ' ὅταν ἀργάσερον εἰσῆλθον εἰς τὸ ἴδιαίτερον δωμάτιον των, μακρὰν πάχνων τῶν ἐνοχλητικῶν βλεμμάτων, ἡ μάμμη

μου διακρίνει ἀνησυχίαν τινὰ καὶ ἐνόχλησιν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της.

— Τί ἔχεις, τὸν λέγει Ἐβρίκε μου; Θύδουσα τρυφερῶς τὴν χειρά του μὲ τὰς ἰδικάς της, μήπως εἴσαι δυστυχῆς; . . . ὡ! δομίλει, προσφιλῆ μου, καὶ ἡ Μαρία σου δοφεῖλει τὸ πᾶν νὰ συμμερίζεται — τὰς ἐνοχλήσεις σου, ἐὰν ἐνοχλήσει, τοὺς κόπους σου, ἐὰν ἔχεις τοιούτους. — Λέγε, Ἐβρίκε μου, δομίλει . . . ἡ σιωπή σου σπαράττει τὴν καρδίαν μου.

Ο πάππος μου θεωρεῖ στιγμάς τινας ἐκείνην, ἡτις τὸν ὡμήλει τιοιυτρόπως, ἔπειτα δύμας λαβῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφίγγων εἰς τὴν καρδίαν του

— Ο! τὸ ἐγνώριζα, ἐκράγασεν, διὰ εἴσαι ἀγγελος, τρυφερά μου Μαρία, καὶ διὰ δὲν θὰ θελήσης οὐδέποτε νὰ μὲ προδώσῃς.

— Νὰ σὲ προδώσω! ἀξιαγάπητέ μου Ἐβρίκε! ἀνεφώνησε περιλύπως ἡ μαρκεσία· ὡ! τὶς ἡδυνήθη νὰ ἐμβάλῃ τιαντήν φρικώδη ιδέαν εἰς τὴν καρδίαν σου, τὴν τόσον εὐγενή καὶ ἀγαθήν;

— Εν τίποτε, μία ἀνησυχία, μία διπαπάτη τοῦ πτωχοῦ Μιχαήλ, τοῦ γηραιοῦ καὶ πιστοῦ μου ὑπηρέτου, απαντᾷ γελῶν δ μαρκέσιος. — Νὰ φαντασθῇ διὰ σὲ εἴδε χθὲς τὴν πρωίαν νὰ ἐξέλθῃς μεταμορφωμένη ὡς ποταπή γυναικα; . . . Θὰ ἐπεριποιήσῃ πολὺ τὴν θείαν φυάλην δ γενναῖός μου, καὶ . . . ἀλλὰ τί ἔχεις, Μαρία; ἀναφωνεῖ δ πάππος μου, θεωρήσας τὴν μαρκεσίαν ὠχριδῆς . . . φαίνεσαι ἐκπεληγμένη . . . Θεέ μου, εἴναι λοιπὸν ἀληθές; . . .

Πραγματικῶς ἡ δυστυχῆς Μαρία ἡσθάνετο ἐστήν θυγάτουσαν ἐννοοῦσεν διὰ δ σύζυγός της ἔμελτος νὰ τὴν ἐκλάθῃ ἔνοχον, καὶ δ ἀπειλή τοῦ γάμου νὰ ἦγαις ἀνίσχυρος τις δικαιολογίας.

— Εβρίκε! . . . Εβρίκε! . . . εἴμαι ἀθώα, τὸν λέγει, ἀφήσασα νὰ διαφύγουν οἱ θρηγυδέστεροι λυγμοὶ ἐκ τῆς καρδίας της. Σὲ ἀγαπῶ. . . Επὶ τῆς γῆς οὐδένα ἄλλον ἀγαπῶ. . . Αλλὰ μὴ μ' ἐρωτάς. . . διότι δοφεῖλω, η νὰ σιωπήσω, η' ἀποθάνω. Θεέ μου! Σὺ δ γνωρίζων δληη τὴν ἀγνόητα τῆς καρδίας μου, πείσε τον νὰ μὲ πιστεύῃ. . . εἰπὲ του διὰ τὸν ἀγαπῶ.

Καὶ προσφέρουσα τὰς διακεκομένας ταύτας ἐκφράσεις, ἡ δυστυχῆς περιέστρεφεν ἐξ ἀπελπισίας τοὺς δραχίονάς της, διότι κατενόει διὰ τὴν ἀμφιθολίαν τοῦ συζύγου της διεδέχετο πεποιθήσις φρικώδης, ζωγραφιζομένη ἐπι τοῦ προσώπου του.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐξηγήσῃς τὴν διαγωγήν σου; κυρία τὴν ἐρωτᾶ σύτος μὲ φωνή σύντομον καὶ τραχείαν μ' εύρισκες ἀνίκανον ν' ἀπατηθῶ ἀπὸ τοὺς πιστεύεταις διότι δοφεῖλη λόγου, ηδύναστο νὰ καταστρέψῃς τὰς ὑποψίας μου. . . Επὶ λοιπὸν, εἰπὲ αὐτὸν τὸν λόγον. . . καὶ θέλω σὲ πιστεύει. Δὲν βλέπεις, Μαρία, διὰ θέλω εἰσέπι νὰ πείσω ἐμαυτὸν δοιείσαι ἀθώα | δομίλει! . . . δομίλει! . . . σὲ τὸ δρκίζομαι γονυκλιτῶς.

— Οφεῖλω νὰ σιωπήσω η' ἀποθάνω, εἰπε τρυφερώτατα ἡ δυστυχῆς Μαρκεσία, ρίπτουσα περιπαθές βλέμμα διὰ τοῦ συζύγου της. Τί προτιμᾶς Ἐβρίκε! . . . Πρόδερε τὴν καταδίκην μου καὶ θέλω σὲ ὑπακούσει.

— Ο μαρκέσιος τὴν ἐθεώρησε μὲ θρόσιο σοβαρώτατον.

— Φύλαξ τὸ μυστικόν σου, κυρία, τὴν λέγει μὲ φωνήν δλως σοβαράν καὶ μισαράν η καμψίδια τὴν δ-

ποίαν παιζείς είναι πολλά μεγάλη δι' έμει. Έγώ αποσύρομαι, καὶ δὲ προστάτης μου θέλεις σὲ δηλώσει τὰς θελήσεις μου διότι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς, δὲν θέλομεν ἐπανίδει ποτὲ πλέον ἀλλήλους.

— Ερρίκε ! . . . Ερρίκε ! μεῖνε, μεῖνε μετ' ἐμοῦ ! χράεις δὲ δυστυχεστάτη Μαρία, λαμβάνουσα μίαν τῶν χειρῶν τοῦ συζύγου της, καὶ ισχυρῶς κρατοῦσα αὐτήν. ὦ ! προτιμῶν ἀποθάνω, παρὰ ν' ἀπολέσω τὸν ἔρωτά σου . . . Μεῖνε . . . ὦ ! μεῖνε . . . , καὶ ίδου σὲ λέγω τὰ πάντα.

Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ εἴπεν εἰς τὸν μαρκέσιον γὰρ καθήσης πλησίον της, τοῦ διηγήθη καὶ τὴν κλοπὴν τοῦ κομβολογίου, καὶ τὸν παράδοξον τρόπον, δι' οὗ ἡδυνήθη νὰ τὸ ἀνακτῆσῃ. "Οταν τὰ πάντα τὸν εἴπε, τὰ πάντα, καὶ αὐτὸν τὸν δρόκον της, καὶ τὴν τιμωρίαν ἣν ὥφειλε διὰ τὴν ἀπιστίαν της γὰρ ὑποστῆ.

— Βλέπεις ἡδη, Ερρίκε μου, πόσον σὲ ἀγαπῶ, προσέθεσσαν δὲ δυστυχῆς αὐτῆς γυνῆ μετὰ τρυφερότητος· διότι ἀφοῦ ἡδη εἶπα, δφειλω καὶ ν' ἀποθάνω. Προκρίνω δὲ τῆς ζωῆς μου τὸν ἔρωτά σου.

"Ο πάπκος μου ἐπρόσπαθος καὶ ἀρχὰς δὲ ἀστειότητῶν νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῆς μαρκεσίας, ἀλλὰ βλέπων διὰ αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀπέβαινον μάταιαι, ἡθέλησε νὰ καταπράψῃ τὴν ταραχθεῖσαν φαγτασίαν τῆς δὲ ἐκφράσων τρυφεροτάτων, καὶ διαβεβαιώσων ὅλως ἀφωσιωμένων. Τῇ ὑπεσχέθη κατὰ τὴν ἡμέραν νὰ πορευθῇ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μάγου διὰ νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν Ισχὺν τοῦ δρόκου. "Αλλὰ φεῦ ! τὸ πᾶν ὑπῆρξεν ἀνωφελὲς, καὶ τίποτε δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐκρίζωσῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν δόποιαν τὸ προσβληθὲν πνεῦμα αὐτῆς τῆς ταλαινῆς Μαρίας εἶχε συλλάβει. Καὶ, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν, ὥραν πρὸς ὥραν, στιγμὴν πρὸς στιγμήν ἀφότου εἶχε κάμει τὴν ἄφρονα ἔκεινην ἔμοιογίαν της, ὡς τὸ εἶχε προειπεῖ δὲ ἐφημίτης, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀπαραμυθήτου συζύγου της !

Τίποτε δὲν ἡδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ τίποτε . . . καὶ κατ' ἀτυχῆ περιπλοκὴν, ἡ ἀνεύρεσις ἔκεινου. Οὕτις εἰχε κάμει τὴν δλεθρίαν ταύτην πρόδρόησιν, ὑπῆρξεν ἀδύνατος.

"Ολίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μαρκεσίας, ἡ Ιουστίνα, περιπεσῦσα εἰς ἀπελπισίαν δύνηράν, ἐνηγκαλίσθη τὸν μοναχικὸν βίον. Πρὶν δὲ ἡ λάθη τὸ κάλυμμα, ἡθέλησε μὲν ἵδη τὸν πάπκον· δὲ Κ. δὲ-Λουβοὰ ὑπήκουσεν εἰς τὴν παράληψιν ταύτην. "Αμα τὸν βλέπει δὲ δυστυχῆς γυνῆ, πίπτει εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ζητοῦσα συγγνώμην, διὰ τῶν οημάτων τῆς μεγαλητέρας λύπης, τοῦ ἔσχηγησε τὸ ἔκτακτον συμβάν, τὸ παρασύραν μεθ' αὐτοῦ τοσοῦτον φρικώδη δυστυχίαν. Ίδου δὲ αὐτό.

"Ο μάγος τοῦ δάσους Μεδόν ἡτον αὐτὸς δὲ θαλαμηπόλος τοῦ οἰκονομολόγου, καὶ εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν κλοπὴν· ἀλλὰ μὴ θέλων μήτε τὸν κύριον τοῦ νὰ καταγγείλῃ, μήτε τὴν θέσιν του ν' ἀπολέσῃ, καὶ ἐντοσύτῳ ἔπιθυμων ν' ἀνταμειφθῇ πλουσίως παρὰ τῆς Κ. δὲ-Λουβοὰ, καὶ ἀνευρὼν τὸ κομβολόγιον, συννεγοήθη μετὰ τῆς Ιουστίνης, διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν μικρὰν κωμῳδίαν, τῆς δόποιας ὅμως δὲ δυστυχῆς μάρμη μου. ὑπῆρξε τὸ θύμα. Οὕτος ἡτο καὶ δλα ἐπιδέξιος. ἴχνογραφῶν μάλιστα μετὰ καλλαισθησίας εἶχε προπαρασκεύαστη τὰ κάτοπτρα· ἀλλὰ φοδύμενος μήπως ἡ κόμμισσα ἡθελεν ἀνακαλύψει τὰ πάντα, ἀπήγησε παρὰ αὐτῆς τὸν δρόκον, διὰ εἰδομεν, μεθ' οὗ συγγνώμη, διὰ νὰ

τὸν ισχυροποιῆσῃ, πρόδρόησιν, ητίς προσέβαλε τὴν ἀσθενῆ φαντασίαν τῆς νέας γυναικός.

Φεῦ ! πόσον ἐπέτυχεν ! !

(*Έκ τοῦ Γαλλικοῦ.*) I. K. Γ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

(*Συγγραφὴ Φραγγίσκου Βέβη, μετάφρασις*

'Αλ. Ιωαρρίδου.

(*Συνέχεια, ίδ. φυλλάδ., 83.*)

Κατελειψαμεν μετὰ λύπης, εἰς τὴν αἰωρουμένην τῆς Οὐγγειόρτης γέφυραν, τὸ σιωπηλὸν καὶ ὑπὸ ἐνασχολήσεων καὶ ψυχαγωγημάτων ἐμψυχούμενον τοῦτο θέατρον, καὶ εἰσῆλθομεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ πρύγκεπος τῶν Γάλλων, ἔμπλεων ἡδη δκηρῶν ἀνθρωπαρίων προσελθόντων ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ πωλήσωσιν εἰκόνας, μαχαιρίδια, μαχαίριας καὶ ξυράφια.

Μετὰ τὴν μεταξὺ τῶν φίλοπεριηγητῶν διανομὴν τῶν δωματίων, διανομὴν ἀλλως δυσκολωτάτην καὶ θορυβωδεστάτην εἰς τεσσαράκοντα πέντε ἐπιβάτας, ἀπαιτοῦντας ἀπαντας τὰ λαμπρότερα τῶν δωματίων, καὶ συγχρόνως κραυγάζοντας, ἔρωτῶντας, δργικομένους, ἀπειλοῦντας, καὶ τοὺς δόποιους κατώρθου νὰ ἡσυχάσῃ δὲ εὐφυής συμπατριώτης ἡμῶν Ερρίκος Γιραλδῶν, εἰς τῶν διευθυντῶν τῆς Γαλλικῆς συνοδίας, μετὰ τὴν διανομὴν, λέγομεν, οἱ πλεῖστοι τῶν περιηγητῶν φλέγονται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατρέξωσι τὰς ὁδούς, καὶ νὰ καταφάγωσι τοῖς δθαλαμοῖς τὸ Λονδίνον, ὡς εἰ ἔμελον ν' ἀπέλθωσι τὴν ἐπιοῦσαν. Είναι δμως ἀληθές δτι οἱ μᾶλλον ἐπισπερχεῖς τάχιον ἀπαυδήσωσι. Τὸ ἀνυπόμονον λοιπὸν τοῦτο πλῆθος σῦρον κατόπιν αὐτοῦ τοὺς δδηγούς του δρμᾶ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Δαισεστέρη, οἱ δὲ διαβαται ἐκπληττόμενοι ἐκ τοῦ θορύβου τῶν χειρονομῶν καὶ τῶν φωνῶν ἡμῶν. Θεωροῦσιν ἡμᾶς μετὰ μεδιάματος.

"Η πλατεῖα Τράφαλγαρ, ἀντικείμενον τῆς πρώτης ἐκδρομῆς, είναι ἔκτεταμένη πλὴν ἀνώμαλος καὶ ἀτάκτως διατεθειμένη, παρεμφερῆς δὲ πρὸς τὴν τῆς Ομονοίας (*de la Concorde*) τῶν Παρισίων κατὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν τάξιν.

"Ἀπὸ τοῦ περιστηλίου τῆς Εθνικῆς Στοᾶς (*National-galery*), μνημείου ἀλλοκότου, περὶ οὗ θέλομεν λαλήσει κατωτέρω, παρέχει ενάρεστον τὴν ἔποψιν, καὶ τοι τραπεζοειδῆς τὸ σχῆμα καὶ κατάπλεως στεγανάτων προσβαλόντων τὰς εναισιθτούς δράσεις. "Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς εύρισκεται πήδας τις ὕδατος διπισθεντοῦ δόποιου θρυταὶ η τοῦ Νέλσωνος στήλη, ἀποκρύπτουσα τὸν ἀνδριάντα Καρόλου τοῦ Α'. , εύρισκομένου κατώθεν τῆς Charrig-Cross, τῆς ἀγούστους μέχρι τοῦ VWhite-Hall, ἐνθα δ βασιλεὺς εῦτος ἀπετεκνήθη ἔχηφαλην.

"Η δόδες αὐτῆς ὠνομάζετο προφητικῶς πως, πολὺ πρὸ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Οδὸς Σταυροῦ.